

NOI

UN FILM DE EVOCARE ROMÂNEASCĂ
SCRIS DE **MIHAI ANTONESCU**
MINISTRUL PROPAGANDEI NAȚIONALE

Istoria noastră nu e de vorbe, ci de piatră. Piatra imperială a Romei antice: Columna lui Traian. Are cugetul nostru de luptă şi chipul nostru. Veacurile au făcut din pământul nostru, cetatea de margine a lumii, născută prin sânge păgân şi păstrată prin suflet creştin. Veacurile străjuesc unite în trupul şi portul nostru, portul dacic. Traian Impăratul l'a respectat. Iar Columna lui Traian este oglinda de piatră în

care ţăranul nostru îşi priveşte azi portul românesc şi dovada statorniciei lui aici, de veacuri. Pe aceleaşi drumuri, spre aceleaşi culmi.

Pământul strămoşilor. Leagănul vieţii româneşti. El ne-a scris legea noastră, legea veacurilor, legea drepturilor. Dacia. Strămoşească patrie. Ţara poporului trac: a „neamului puternic între toate neamurile, după indieni“, cum i-a zugrăvit Herodot. „Dacă ar avea un singur conducător şi ar fi uniţi, zicea el, ar fi de neînvins“. Erau păgâni Dacii. Dar erau mari. Credeau într'un singur Dumnezeu şi în nemurire. Deaceea din prăvala Sarmisegetuzei s'a născut un neam nou. Nea-

mul ziditorului Traian. Traian învingând, a respectat Dacia, nu i-a atins pământul. Fiindcă pământul Dacilor, era, tot, o cetate de munți şi ape. Şi nu-l poți avea decât întreg, cum e sufletul neamului născut aci. Deaceea Traian a adus în el viață ci nu moarte. Coroană de cetăți şi oraşe, pusă pe fruntea Daciei, ca să şteargă înfrângerea şi să-i înalţe neamul. Dacia Felix, pământ roman.

Legat prin brâu de piatră de mândra Roma, prin podul veşniciei lui Apolodor din Damasc. Fiindcă pământul nostru trebuia zidit în dig de putere ca să înfrunte neştiutul Asiei, aripă de Imperiu care trebuia să bată amenințător şi să oprească năvălitorii răsăritului. Cetățile dacice,

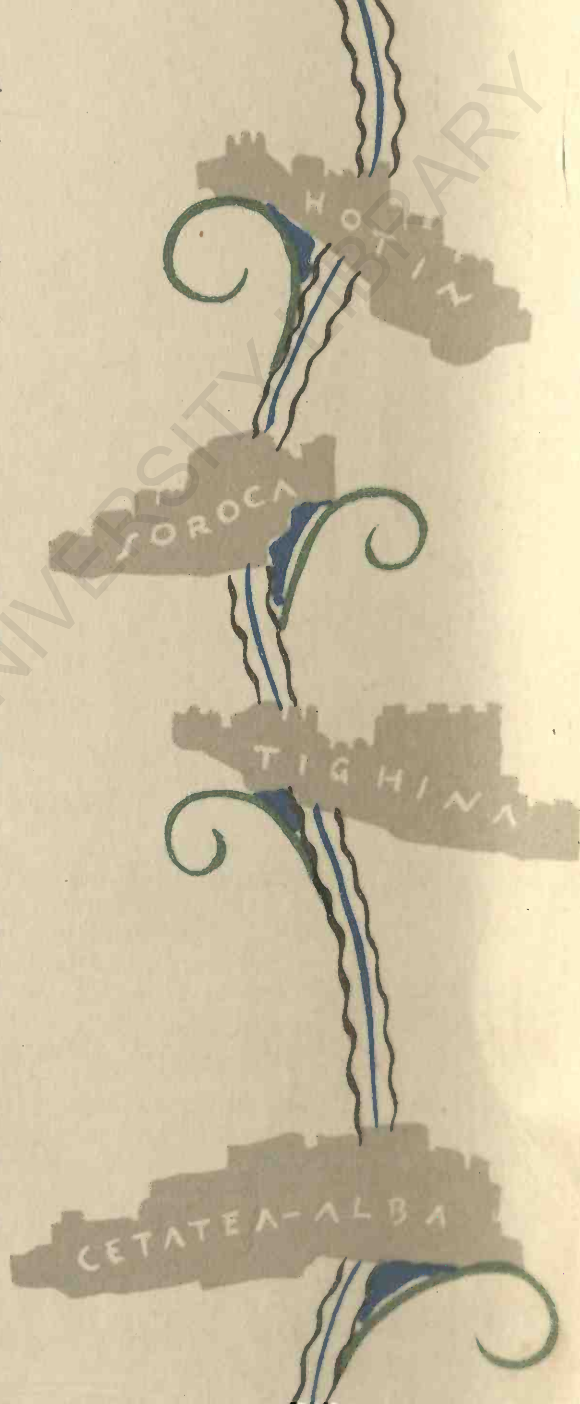

Sarmisegetuza, Drubeta, s'au înfrăţit în arcul carpatic al Transilvaniei noastre, sub cerul imperiului, cu zidurile romane, întemeind cuiburi de viteji, fortificaţii de stâncă, altare de luptă, în contra năvălitorilor. Pământul nostru a închis într'însul acest dar grăitor al trecutului, ca să ne stea astăzi mărturie că, Daci am fost şi Romani am rămas. Paginile istoriei noastre nu sunt scrise pe file moarte şi coroane trecătoare, ci de piatra care zideşte. In Dobrogea, la Histria şi Adam Clissi, ca şi în Transilvania, monumentele lumii latine mărgineau imperiul şi ne despicau destinul.

Ne-am întemeiat creştini, durând din piatra cetăţilor păgâne, biserici de credinţă nouă, în care am adus ceeace nu ne-au dat strămoşii: sufletul de creştin. Mânăstirile noastre cetate ne-au fost,

fiindcă noi am luptat pentru Dumnezeu şi pentru dreptate şi sângele nostru cetate de credinţă l-am făcut. Deaceea, crucea bisericilor noastre a stăvilit ca şi sângele nostru, lupta năvălitorilor păgâni, oprită în piepturi de biserici şi în pieptul românesc de luptă şi de jertfă.

Nistrul, ultima apă carpatică spre Est, Dunărea şi Marea Neagră au fost marginile strămoşescului Imperiu şi linia de apărare a Voevozilor care au durat în Hotin, Soroca şi Cetatea Albă, cetăţi în faţa prăvalei asiatice. Voevozii au apărat aci Europa Centrală, civilizaţia creştină şi bogăţiile Continentului care scurgeau spre Gurile Dunării şi ale Mării Negre drumurile Hansei germanice, caravanele comerţului german spre corăbiile cetăţilor italiene venite în Marea Neagră şi Dunăre.

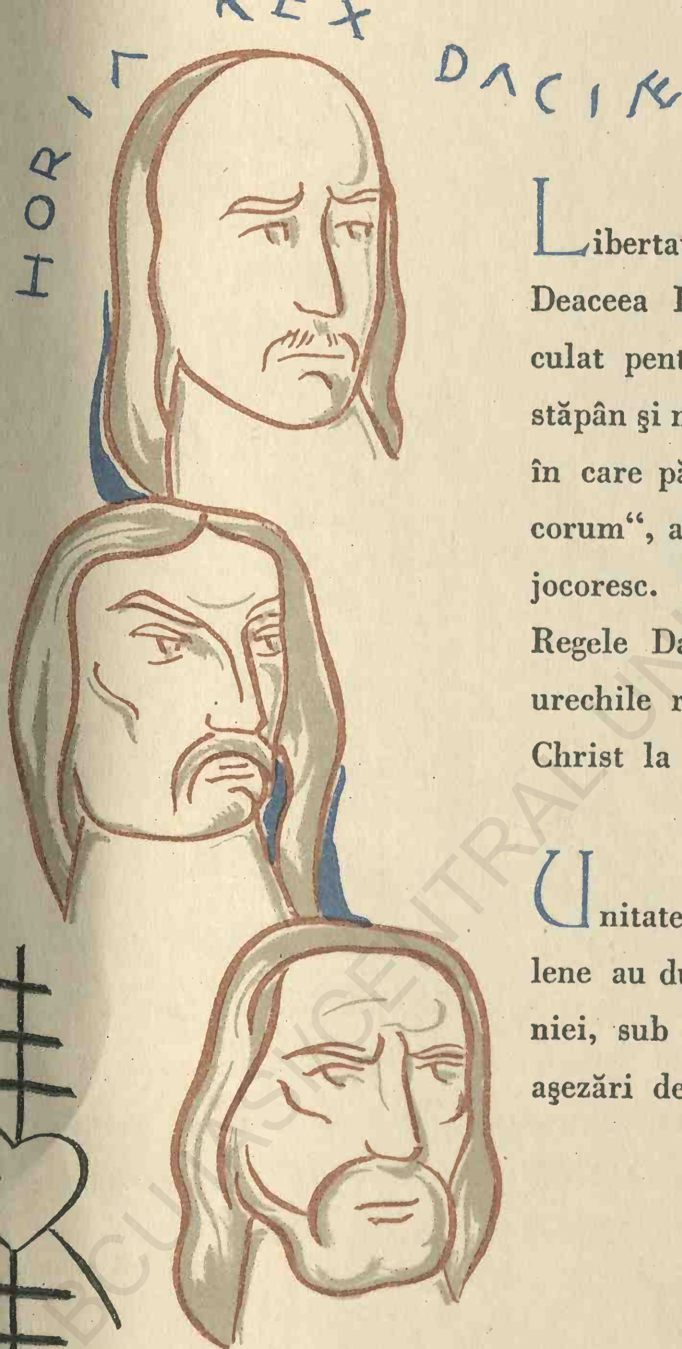

Ștefan cel Mare este simbolul misiunei noastre naționale și continentale, de apărare a Occidentului din poarta Asiei. Și când a simțit că puterile îi slăbesc, a scris la 25 Ianuarie 1495 Prinților Europei, chemându-i la luptă: „Dacă această Poartă a Creștinătății, care este țara noastră, va fi pierdută — Dumnezeu să ne ferească de așa ceva — atunci toată creștinătatea va fi în mare primejdie. Noi, din partea noastră făgăduim pe credința noastră creștinească, și cu jurământul Domniei noastre, că vom sta în picioare și ne vom lupta până la moarte pentru legea creștinească, noi cu capul nostru. Așa trebue să faceți și voi".

Când în 1594, Sinan Paşa, străbătea în voie Ungaria şi ameninţa Imperiul german, Mihai-Vodă-Viteazul răspunde, singurul dintre Principii creştini, la chemarea Impăratului, trece Dunărea şi loveşte pe Turci. „Am făcut — spune Mihai — din această Ţară săracă a noastră, scut al lumii creştine". Biruitorul dela Călugăreni a tras pe creştetul neamului nostru, fulgerile îndreptate de năvălitori asupra Vienei. Transilvania, Moldova şi Muntenia s'au unit la Alba Iulia, chiar dacă s'au prăvălit apoi, sub trădarea aliatului Batory.

Libertatea neamului a zidit-o Mihai veşnic. Deaceea Horia, Cloşca şi Crişan s'au răsculat pentru dreptatea neamului nostru de stăpân şi nu de robi. Mărturie sunt gravurile în care păgânii l'au pus pe Horia, „Rex Dacorum", alături de Christ, crezând că-l batjocoresc. Trosnetul de trup al lui Horia, Regele Daciei, sfâşiat pe roată, răsună în urechile românilor de veacuri, ca jertfa lui Christ la care ne închinăm.

Unitatea lui Mihai Vodă şi luptele ardelene au dus la unirea Moldovei şi a Munteniei, sub Cuza Vodă care a dat neamului aşezări de dreptate pregătind regatul.

Carol de Hohenzollern a unit sângele german cu destinul românesc şi a dat sub zidurile Plevnei aceeaşi bătălie pe care de veacuri au purtat-o Voevozii împotriva năvălitorilor, ridicând prin sângele ostaşilor, mândria independenţei şi misiunea noastră la Gurile Dunării.

Liberat de năvălitori, Regatul şi-a întemeiat sufletul şi chipul. Din adâncurile lui, petrolul, singurul petrol european care poate sprijini lupta Europei şi grâul românesc se răspândesc spre ţări străine, pornind din porturile noastre, de pe ţărmurile romane de altădată. In popas mai scurt de

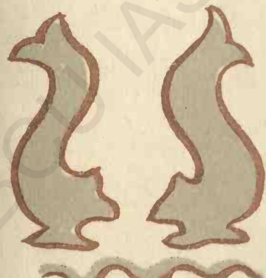

un veac, ne-am întemeiat o industrie şi prin ea am despicat drumuri făcute de noi în munţi şi pe apă. Regatul şi-a dăruit aşezările sale, ziduri de castel înfipte în coama Carpaţilor veşnici.

Dar unitatea neamului, Regelui Ferdinand şi Reginei Maria le-a fost dat s'o împlinească. Deaceea semn de sfinţire a luptei voevodale, Regele Intregitor, închină coroana unităţii tuturor Românilor în Alba Iulia, pe pământul lui Mihai Vodă Viteazul, unit după veacuri de frământată luptă.

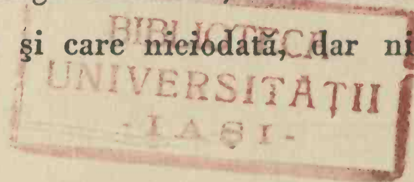

Poporul Român şi-a reînceput munca, pentru ca să-şi dureze prin organizarea şi viaţa lui spirituală aceeaşi misiune de apărare a Occidentului din Arcul Carpatic şi dela poalele Dunării şi Mării Negre. Puhoiul duşman ne sdrobeşte din nou, folosind greşeli vremelnice pentru a ne sfâşia trupul ţării şi a smulge dintr'însul ţăndările Ardealului Sfânt şi ale Basarabiei noastre.

România porneşte pe un drum nou. Pentru apărarea civilizaţiei creştine şi europene, pentru propria ei apărare, se leagă de singurele puteri pe care se reazemă Europa prin Pactul Tripartit şi Pactul Antikomintern. Dreptul de a rosti mândri destinul nostru de apărători ai Europei împotriva barbariei dela Răsărit, ni l-a scris cu sânge armata, sub semnul reîntoarcerii în istoria noastră de jertfă. Armatele Regelui Mihai sub porunca Mareşalului Antonescu împlinesc comanda unui cruciat: „Treceţi Prutul sdrobiţi duşmanul !“

România Regelui Mihai și a Mareșalului Antonescu stă credincioasă pe temelia ei milenară. Dacia a străjuit Răsăritul împotriva năvălitorilor. Principatele au oprit puhoiul necredincioșilor și au apărat cu trupul lor de mândrie și de jertfă voevodală, lumea creștină. Armata noastră, apără azi, sub comanda Mareșalului nostru acelaș destin, care nu se va stinge niciodată, deschizând bolți de veacuri Românilor ce vor să vină și care niciodată, dar niciodată, nu se vor stinge.

UN FILM REALIZAT

DE

OFICIUL NAȚIONAL CINEMATOGRAFIC

PREMIAT LA A X-a EXPOZIȚIE DE ARTĂ CINEMATOGRAFICĂ

VENEȚIA 1942

„L U C E A F Ă R U L“ S.
Bucureşti, Str. Luigi Cazzavilla

